

حضرت عمگین شاہ جہاں آبادی

رجناب پرنس محمد مسعود احمد صاحب ایم۔ اے۔ حیدرآباد سندھ

(۲)

وفات دہلی سے گوالیار آنے کے بعد حضرت عمگین دوبارہ تشریف نہیں لے گئے اور میت دارشاہ کا سلسلہ میں جاری رہا۔ بالآخر میں ۳ صفر المظفر ۱۲۶۸ھ کو ایک سو ایک سال کی عمر طویل پا کر اس جہاں فانی سے رحلت فرمائی۔ ع

گلے برفت نہ آید بعد بہار دگر!

حضرت عمگین علی الرحمن کے طیفہ اعظم نے یہ قطعہ تاریخ وفات کہا ہے:-

فرزند حضرت مصطفیٰ اول بند حضرت مرتضیٰ	سید علی شیخ زمان، آن مستدائے سالکان
اولاد پیر دستگیر، آن مرشد اہل یقیں	آن عاشق صادق، بود آن پیشوائے عاشقان
چوں از صفات ظاہری در ذات مطلق محو شد	یعنی نہاں شد زیں جہاں آن چشمہ فیض عیاں
بس خواہم از فرق جان، تاریخ سال رحلتش	اگاہ آمد در دم، خلوت گزین لامکان
	۱۲۶۵ ۶۳
	۱۲۶۸

رومانی غفلت | حضرت عمگین دمتونی ۱۲۶۸ھ کا اپنے وقت کے اعظم اولیاد میں شمار تھا۔ آپ کے روحانی جذبے کشش کا اندازہ تو اس سے ہی لگایا جاسکتا ہے کہ جب آپ پہلی مرتبہ گوالیار تشریف لائے تو فرزند ابراہیم بیگ چغتائی۔ سیرت العاکمین۔ ۱۱۷ صفحہ ۱۱۷ پر لکھا ہے: ملفوظات فارسی کتب خانہ فقیر منزل گوالیار۔

تو راجہ دولت رائے سندھیہ (متوفی ۱۳۴۲ھ) ایک ہی نظر میں آپ کا شیدہ ہو گیا اور پھر آپ کو گواہ سے جانے نہیں دیا۔

مرزا اسد اللہ خاں غالب (متوفی ۱۸۶۹ء) کے خطوط سے آپ کی روحانی عظمت اور باطنی تہذیب کا علم ہوتا ہے۔ غالب کی تحریر اس لئے اور اہمیت رکھتی ہے کہ وہ ضعیف الاعتقاد نہ تھے۔ اچھے اچھے ان کی نظر میں نہیں جچتے تھے۔ ۲۵ رزدی الجور ۱۳۵۵ھ کے مکتوب میں حضرت غمگین کو اس طرح مخاطب کرتے ہیں :-

یزدان را سپاس گذاریم دیدیں ذوق خود را در بازم کر مرا پو گوشتہ خاطر کسے جانے داؤ
است کہ تا کام ز زبان بہ عقاد آب نہ شویم ناش نوزائیم برد فرزند کو کب۔ سعادت مہیا
بانہ افادت، نبیح فیوس اتنا ہی، واسطہ حصول رحمت الہی، روشنی پذیرتہ نور الانوار
دراہ یافتہ مقام جمع الحج بہ رہنمائی ابدی و براہ یابی ازلی، مرشدی مولائی و مخدومی
میر سید علی شاہ علیہ السلام۔

اور ۳۱ ربیع الاول ۱۳۵۵ھ کے مکتوب میں لکھتے ہیں :-

جان یہ پائے قبلہ راستاں افتادن، بدل گذاریم اگر گستاخی نہ بود کبہ رہ رواں ماگر دوسر
گردیدن آرزو کنیم، اگر ادب دستوری نہ در رسیدن ماہانے دلائل، شنیدن نکتہ ہائے
مہر انجمن کہ مرا بہ جھنگی بخت من امید واری می دہد بر من بختہ تہ بادا چون دران چشم
دو لم جا دادہ اند، اگر از ادب گراگی سرم بہ سپہر سایہ بجا بست، و اگر از خود نمائی جز خودم
در نظر نیاید رواست علیہ السلام۔

مرزا غالب نے حضرت غمگین کے نام جتنے بھی مکتوب لکھے ہیں سب میں اسی ادب و احترام
کو ملحوظ رکھا ہے اس کے علاوہ حضرت کے خلیفہ سید بہایت النبی کی تحریر سے معلوم ہوتا ہے کہ آپ کا
سید بہایت النبی، محبوب مکتوب شاہ غمگین و غالب، کتب خانہ نقیر منزل، گوالیار علیہ السلام کیلیات مرزا غالب، مطبوعہ
مطبع نشی زکشنور، لکھنؤ، ۱۳۹۲ھ، ص۔ ۱۸۳۔

کیا مقام تھا۔ وہ اپنے ملفوظات میں تحریر کرتے ہیں :-

(ترجمہ) اس زمانہ میں حضرت سید علی عرف حضرت جی کے فضل کوئی جان شریعت و طریقت اور معرفت و حقیقت نہیں پایا۔ آپ صاحب نسبت نقشبندی، چشتی، قادری، مجددی عارفِ ہنگام، مودود و متقی، شیخ وقت اور اپنے عہد کے خاتم ہیں۔ حضرت کاشانی، آنکھوں نے دیکھا، زبانوں نے سنا، میں نے حضرت جی صاحب میں نسبت ذاتی جذبی مجددی اس طرح پائی جیسے مروجہ دریا۔

ایک اور جگہ تحریر فرماتے ہیں :-

(ترجمہ) میں قیوں قال سے تنگ آ گیا تھا اور اہل باطن کی صحبت نصیب نہ تھی۔ یہ میری خوش نصیبی تھی کہ اس صحبت آکیراثر، کرامت منظر جو سراسر آفتاب خالص اور انوار الہی کا منظر ہے یعنی حضرت جی صاحب دامت برکاتہ کی باریابی سے مستفیض ہوا اور خدا جانتا ہے کہ تھوڑے عرصہ میں وہ کمالات جو کوئی زمانہ عجیب و غریب، کم یاب اور آکیرا عظم ہیں، حضرت کی ذات پر انوار میں دیکھے تھے۔

حضرت سیدہ ایتہ الہی کے ملفوظات میں، حضرت شاہ تمکین کی شان میں یہ منقبت بھی لکھی ہے :-

آفتابِ شرق و نور خدا سید علی	ماہتابِ آسمانِ کبریا سید علی
گوہرِ رُوحِ طریقت، مرشدِ عالی مقام	با خدا، بحرِ عطا، کانِ سخا سید علی
عارفِ راہِ حقیقت، استِ جامِ معرفت	جامِ علمِ حقائق، با خدا سید علی
باغبانِ گلشنِ توحید، کانِ معرفت	ہمِ خفی و ہمِ علی، بحرِ فنا سید علی
واقفِ سیرتِ اکبری، بشیرِ ائے عارفان	سالکانِ راہِ طالبانِ راقی، ما سید علی
خیرِ روضتِ الہی، آلِ پاکِ معصی	عارفِ بالہدیٰ، سرِ دارِ ہدیٰ سید علی

سیدہ ایتہ الہی : ملفوظاتِ فارسی، علمی۔ کتب خانہ فقیر منزل گورالیا۔ بکوالہ سیرت الصالحین
 مرزا ابراہیم بیگ چغتائی۔ ۱۳۰۵ھ ایضاً۔

مخدراتِ حقِ ایمان ساز نہاں را در پویش
انچه غفنی بود او شد بر ملا سید علی

صورت پر مضمی، مضمی ہمہ صورت نما
در ہمہ صورت عجب غفنی نما سید علی

صاحبِ حسب و نسبِ حسنیِ حسینیِ قادری

دہ پیر راہ ہدایت، با خدا سید علیؑ

حضرتِ عظیمینؑ کو دہلی ہی میں اپنے عم محترم سید فتح علی گریزی علیہ الرحمۃ سے خردِ خلافت مل گیا تھا اس لئے وہیں ہی بیتِ وارشاد کا سلسلہ شروع ہو گیا تھا۔ چند مہینوں کے نام مرزا غالب کے خطوط سے معلوم ہوتا ہے۔ مثلاً ایک خط میں میر حیدر علی اور میر امانت علی صاحب کا اس طرح ذکر آتا ہے:-

- حضرت رہنا سلامت! - - - - زیادہ عداوت، سید صاحبانِ الطاف نشان،
میر حیدر علی صاحب، میر امانت علی صاحب را از اسد اللہ در سیاہ معروض آں کہ ما ہم در
روزمرہ شہاد آدہہ و بانہا خواہد تا شی گزیدہ ایم و خط غلامی بہ آطلے شہادہ ایم امید کہ
بر شاہراں نگر در و شمول مادر سلک شہادت ننگ و عار نہا باشد مگر بہ حضور پیر و مرشد
آداب نیاز بجا آورد۔ - - - -

یہ حضرات فیض حاصل کرنے کے لئے گویا رہی جا یا کرتے تھے۔ مثلاً اس خط سے میر حیدر علی صاحب کے گویا جانے کا علم ہوتا ہے۔ حضرت عظیمین کے نام مکتوب میں میر صاحب کو اس طرح مخاطب کرتے ہیں:-
شفقی میر حیدر علی صاحب پس از سلام مطالع فرمائید کہ میر علی صاحب دریں روز ہا ہا ہا
آمدہ بودند و بعد عہدہ ایشان را دیدم، امروز خود شال بہ البکر آبا در زمان شدہ زندہ می گویند کہ ما
روزہ در آگرہ بسر بردہ ہوا یا رومی روم، اطلاعاً نوشتہ شد۔ - - -
خود مرزا اسد اللہ غالب نے ایک خط میں خود کو حضرت عظیمین کا مرید لکھا ہے۔ چنانچہ
۸ مرحوم اطوارم کے مکتوب میں لکھے ہیں:-

لے سیدہ ایت انبی: لغو لغات فارسی، جمعی کتب: فیروز نزل، گویا راجہ الہیہ صالحین، مولدہ مرزا ابراہیم بیگ چغتائی۔
۱۰ سیدہ ایت انبی: عبودہ مکتوب شاہ عظیمین رعایت، قلی ۱۳۵۴ھ ۱۳۵۳ھ ایضاً۔

طلبانِ اندلیہ

جب حضرت غمگین نے گویا میں مستقل سکونت اختیار کر لی تو وہاں بھی بیعت و ارشاد کا سلسلہ خوب چکا۔ چنانچہ شاہ سید عطا حسین صاحب تحریر کرتے ہیں:-

بیار صاحب اتنا ثیر و صاحب کشف و کرامات بوزند از مریداں ایشان در شہر گویا
بیار سہتند

آپ کے مریدین میں سید برایت النبی، سید وحید الدین، مفتی ریاست گویا سید درگم علی شاہ اور
حبیب اللہ شاہ قابل ذکر ہیں۔ موزر الذکر نے آپ کے سلسلہ کو رام پور اور نواح رزہ پہل کھنڈ میں پھیلا دیا۔
حضرت غمگین کی ولایت کا شہرہ دور و نزدیک تھا۔ چنانچہ شاہ وہابی محمد اکبر کے پوتے شائراہ مرزا
فیروز شاہ وہابی سے بیعت کے لئے گویا حاضر ہوئے۔ حضرت غمگین نے ان کی بیعت کا حال خود تحریر
کیا ہے۔ لکھتے ہیں:

شائراہ مرزا فیروز شاہ ابن صاحب عالم مرزا سلیم بیاد ابن عرش اکرام کا: محمد اکبر
بادشاہ غازی۔۔۔۔۔ از بے پور سیرکنان بگوویا را آمدہ و ذکیہ فقیر کہ زیر قلعہ است
استقامت و زویدند و شش ماہ در حلقہ و صحبت نشست نسبت لغتیندیہ ابو العلاء شریفیہ
حاصل نمود و بر دست فقیران فقیر شد، خزندہ خلافت پوشیدند و اجازت سلسلہ
داد و شد

دوسرا دور | حضرت غمگین کی شاعری کا پہلا دور تو اس وقت شروع ہوا تھا جب کہ وہ دالما جید سید محمد
دستوی سنہ ۱۱۴۹ھ کی وفات کے بعد عیش و تنعم کی زندگی گزار رہے تھے پھر جب سنہ ۱۲۱۱ھ میں وہ سید فرخ علی
گردیزی طیار الرحمۃ سے بیعت ہوئے تو فکر شعر بہت کم کرنے لگے بلکہ تہرب و تہرب شعر گوئی ترک کر دی تھی
لہذا کلمات نثر غالب مطبوعہ مطبعہ نئی نیکشور، لکھنؤ سنہ ۱۳۹۲ھ میں ۱۸۲۱ھ سید عطا حسین: کیفیت العارین
نسبت العارین، مطبوعہ مطبعہ نئی، پٹنہ سنہ ۱۳۵۵ھ میں ۲۱۹ھ مرزا ابراہیم بیگ چٹائی: سیرت العارین۔
گاہ شاہ غمگین، ہرات الحقیقت، علی۔ کتب خانہ فقیر منزل گویا۔

چنانچہ ۱۲۱۲ھ میں جب کہ وہ حیدرآباد دکن میں تھے انھوں نے تصوف میں ایک عربی تصنیف جو امر نغیہ کے نام سے کی۔ اسی سے ان کے ذہنی رجحان کا پتہ چلتا ہے۔

گویا ارتشرف لانے اور شاہ ابوالبرکات اور خواجہ ابوالحسین صاحب سے مستفیض ہونے کے بعد آپ کی شاعری کا دوسرا دور شروع ہوتا ہے۔ پہلے دور میں جو کچھ کہا ہو گا وہ جوانی کی ترنگ اور مسادتِ لہ خان رنگین کی شاگردی سے ظاہر ہے۔ یہ وہ شاعری تھی جس پر سب شعر اہل رہے تھے۔ مرزا غالب نے بھی اس روش پر آخر میں انیسویں کیا تھا۔ مولوی عبدالغفور تسیاح کو لکھتے ہیں :-

”ایک کم ستر برس دنیا میں رہا، اب اور کہاں تک رہوں گا۔ ایک اور دو کا دیوان ہزار بار موسیت کا ایک فارسی کا دیوان دس ہزار کی موسیت کا، تین رسالے نثر کے، پانچ نغمے مرتب ہو گئے۔ اب اور کیا کہوں گا؟ مدح کا صلہ ملا، ناول کی داد نہ پائی، ہرزہ گوئی میں ساری عمر گنوائی۔ بقول طالبِ آملی

لب از گفستن چنان ستم کہ گزئی دہن بر چہرہ ز نغمے بود، پر شد

مولانا حالی کو بھی اپنی شاعری کی غلط روش کا آخر میں احساس ہوا۔ لکھتے ہیں :-
 نول کہی تو پاک شہدوں کی بویاں بولیں، قصیدہ لکھا تو بھاٹ اور بادخراؤں کے منہ
 پھیر دیئے، ہرشت خاک میں اکیسرا غم کے خواص تباہئے، ہر چوب و خشک میں عساکر موسوی
 کے کرشمے دکھائے۔ ہر فرد وقت کو ابراہیم خلیل سے جا لایا، ہر فرعون بے سامان کو قادر مطلق
 سے جا بھڑایا، جس کے مد آج بنے اسے ایسا بانس پر چڑھایا کہ خود محمد روح کو اپنی تعریف
 میں مزانہ آیا۔ غرض نامہ اعمال سیاہ کیا کہیں سفیدی باقی نہ چھوڑی۔

جو پر سش گنہم روز محشر خواہد بود

تسکات گنہان خستق پارہ کنسند

علامہ رسول ہجر: خطوط غالب، ص۔ ۳۵۰، ج۔ ۲۔

زلانا حالی: ویب پیج مدس۔ ۳۹۶

یہ تھی وہ شاعری جس کا نقشہ عالی نے ہمارے سامنے پیش کیا ہے۔ اس پر سب کو ناز تھا
یہ کسی کو معلوم نہ تھا۔

کہ بلا کی اہم ہے یہ طریق نے نوازی

حضرت علیؑ نے اپنے دوسرے دور میں جس قسم کی شاعری کی وہ ”عین حیات“ تھی۔ آپ
اپنے سابق دیوان کو مٹا کر دیا اس کی وجہ یہ تھی کہ وہ اپنے واردات و کیفیات قلبیہ کا آئینہ دار
اس میں قیصری افادیت نہ تھی بلکہ زمینی تعیش کا سامان تھا۔ کاشفات الاسرار (۱۹۵۵ء) کے دیبا
میں خود تحریر فرماتے ہیں:-

دو زمان سابق یک دیوان ریختہ گند بودم آن را دور کردم و الحال کہ عمر بہشت ساگی رسید
انچہ کہ واردات بر من غالب بود موافق آن ہا دیوان دیگر در حالات و واردات و ذوق
و شوق من تحقیقی و مجازی خود ترتیب رادم و بعضی غزلیات مخصوصہ دیوان سابق دریں
دیوان لاحق مندرج ساختم۔

حضرت علیؑ کی زندگی میں اس واقعہ کو بڑی اہمیت حاصل ہے جو حضرت شاہ ابوالبرکات علیؑ کے
کے گویا اس کے زمانہ تقییم میں پیش آیا کیونکہ یہی آپ کی دورانی کی شاعری داہتہ ہے۔ اس واقعہ کی تفصیل
خود حضرت علیؑ اس طرح تحریر فرماتے ہیں:-

یک روز در بانچہ نشستہ بودم کہ جہار جہ دولت۔ او عالی جاہ بہادر تیار کنائندہ بود حضرت
پیروم شد۔ شاہ ابوالبرکات؟ سخن فرمودند کمال باریک دار حاضران فرمودند کہ منی امی
بیان کنند۔ ہر یک انرا راں موافق استعداد خود عرض نمودند، فقیر را ہم گفتند کہ تو ہم
چیز سے بگو؟ من ہم موافق استعداد چیز سے عرض نمودم، دیدم کہ بر جہر و مبارکش بنائتے
پیدا آمد۔ دران بنائت ارشاد فرمودند کہ ”فقیر ب مثل طو ملک گویا خواہی شد۔“

لے شاہ علیؑ: کاشفات الاسرار (۱۹۵۵ء) طلی۔ کتب خانہ فقیر منزل۔ گوالیار ملہ یہ بانچہ حضرت علیؑ
کے دولت کہہ میں واقع تھا۔ دولت کہہ کی تیسراں ۱۲۴۳ء ہے۔ اند بانچہ کاسن تیسراں ۱۲۴۵ء ہے۔ دولت کہہ کا مان
تاریخ ہے۔ اس ایک میر سید علی قادری؟
۱۲۴۳ء

پس بعد پانچ سال اسرارِ در دل فقیر جو جس آور دند کہ طاقتِ تحمل نہ نامد ناچار یک دیوان
ہفت صد غزلِ گفتم، بارے قدرے تسکین حاصل شد، باز اسرارِ در دل پیدا آمدن گرفتند
باز یک دیوان رباعیات قریب یک ہزار ہفت صد باقی گفتہ شد، چند روز خاموش رہا
بعد دو سہ سال باز اسرارِ در دل آور دند و دوستان میں نیز گرفتند کہ کہے کتاب بطور
نثر باید گفت کہ تا اسرارِ در دل تصوف واضح شوند وہ آسانی در فہم آئند۔۔۔ پس
ایں کتاب۔۔۔ (مرآت الحقیقت) نرشتہ شد۔ ایں مہم از برکت زبان مبارک آں
جناب است و آں میں آنم کہ من دانم و آں جناب پیرِ محبت فقیر بودند آں رباعی در شان
آں جناب نرشتہ شد۔۔۔ سب با سب

دی ہے تجھ کو جس نے دین و دنیا سے نہایت
عظیم نہیں اور کوئی چیز ابوالبرکات
اپنے تھے وقت کے یہ طلب العالم
کیا بیاں کر دوں میں تجھ سے ان کے حالات!

حضرت شاہ ابوالبرکات علیہ الرحمۃ نے جس نشست میں یہ تاریخی پیشین گوئی کی کہ:-
”عقرب شمل طوطک گویا خواہی شد“

سن ۱۳۳۸ء معلوم ہوتا ہے کیونکہ تقریباً ۱۳۳۲ء میں حضرت شاہ ابوالبرکات گوالیار تشریف
لے کر ان کی آمد کے چھ سال بعد یہ واقعہ پیش آیا۔ اس کے علاوہ اس سن کی تحقیق یوں بھی ہو سکتی ہے
مخزن اسرارِ سن ۱۳۲۳ء۔ اس کی تالیف کا سبب بیان کرتے ہوئے حضرت عظیم
ری فرماتے ہیں:-

پس بعد پانچ سال اسرارِ در دل فقیر جو جس آور دند کہ طاقتِ تحمل نہ نامد ناچار یک دیوان
ہفت صد غزلِ گفتم

شاہ عظیم: مرآت الحقیقت ۱۳۵۴ء علی یک چاند فقیر منزل۔ گوالیار ۱۳۵۴ء ایضاً۔

۱۹۵۲ء سے جب ۵ سال تفریق کے جاہلیں گے تو ۱۹۵۸ء تک ۱۴۔

مندرجہ بالا اقباس سے معلوم ہوا کہ مرشد کامل کا فیضانِ روحانی، حضرت غلغین کے لئے
 محرک ثابت ہوا۔ چنانچہ انھوں نے ایک دیوانِ غزلیات محرران (۱۹۵۳ء) اور ایک دیوانِ باجیات
 مکاشفات الاسرار (۱۹۵۵ء) تالیف کیا۔ غزلیات میں سے
 مثل خورشید سحر نکر کی تابانی میں ۔۔۔۔۔
 بات میں سادہ و آزاد، معانی میں دقیقہ

اور رباعیات میں سے

اس کا اندازِ نظر اپنے زمانے سے جدا

اس کے احوال سے محروم ہیں پران طریق

حضرت غلغین کے دورِ ثانی کی شاعری وہ شاعری ہے کہ

جس کی تاثیر سے آدم ہو نغم و خوف سے پاک

اور پیدا ہوا یازمی سے مقامِ محمود۔

مکاشفات الاسرار (۱۹۵۵ء) کی تالیف کے بعد حضرت غلغین نے اس کی شرح مرآتِ حقیقت
 ۱۹۷۵ء میں تالیف کی۔

ربیات بقول مولانا شبلی مرحومؒ، درد، سوز و گداز، جذبات، معاملاتِ عشق، بجز و نیاز، زبانِ سادہ
 بے تکلف، نرم، لطیف، نیاز آمیزی، قربِ انہم خیالات، چھوٹی چھوٹی بجزیں اور صاف شعر سے
 اشعارِ غزل کی جان ہیں۔ حضرت غلغین کی غزلوں میں یہ جان موجود ہے اور اس میں تنگ نہیں کران کی
 غزلیات بڑی جان دار ہیں۔

حضرت غلغین کا رنگ بالکل نرالا اور چھوٹا ہے اور نرالا پن اور اچھوتا پن ان کی فکر کی تخلیقی
 صلاحیت کا آغاز ہے۔ چرکہ آپ پر تصوف کا رنگ چڑھ گیا تھا اس لئے آپ کے پیش نظر شعرا کے مقبولہ کا
 لہ مولانا شبلی :- شعرا لہجہ - جلد ۲

کربان دہلی

کلام رہتا تھا۔ نزل گو شعرا میں شیخ سعدی (متوفی ۱۱۹۱ھ) خواجہ حافظ (متوفی ۱۱۹۳ھ) اور خسرو دہلوی (متوفی ۱۱۳۵ھ) وغیرہ اور رباعی گو شعرا میں حضرت سلطان ابوسعید بلخی (متوفی ۱۱۳۵ھ) عمر خیام (متوفی ۱۰۲۲-۳۲ھ) اور سرمد شہید (متوفی ۱۰۱۷ھ) وغیرہ کا کلام راہ کتب متذوقہ کے مطالعہ اور صوفیانہ زندگی نے ان کے دوشمائی میں حیرت انگیز تبدیلی کر دی۔ وہ عشق حقیقی کے دریا میں ڈوبے اور جب نکلے تو ایک نئی آن بان کے ساتھ اپنا ترا لا رنگ لئے نکلے۔ ذاکر شفا خوب لکھا ہے:-

”سب کے اجزا و لطیف کے مرکب سے اپنا علاحدہ رنگ سمجھا اور جس طرح گلاب، مشک، موتیا، خض، تمام عطریات کو ملا کر سوگھا جائے تو ان سب کی الگ الگ خوشبو نہیں آئے بلکہ ایک بے نام اور خاص کیفیت کی خوشبو اور خاص رنگ ہو گا جس کا نام مقرر کرنا ہو گا۔ بس ایسا ہی کچھ ہر رنگ ہمہ بر حضرت نعلین کا رنگ کلام سمجھ لیجئے۔“

حضرت نعلین کی غزلیات کا جائزہ لیا جائے تو ان میں مندرجہ ذیل خصوصیات کا پتہ چلتا ہے:-
 واقعہ گوئی و معاملہ بندی، رعایت لفظی، اخلاقیات، تعریف، تندرست اسلوب وغیرہ

(۲) واقعہ گوئی و معاملہ بندی

موتی (متوفی ۱۱۲۸ھ) کی طرح حضرت نعلین کے ہاں واقعہ گوئی اور معاملہ بندی کے اشعار مسلسل آتے ہیں۔ مثلاً ان کا دو ذریعہ جس کا مطلب ہے

کبھی پاس گر میرے آتے ہیں آپ تو حد سے زیادہ ستاتے ہیں آپ

اس دو ذریعے میں خصوصیت کے ساتھ کئی اشعار معاملہ بندی کے پائے جاتے ہیں۔ مثال کے

طور پر یہ اشعار:-

۱۱۴۵ مولانا شبلی، شعرا، ج ۱، ص ۱۱۰، ۱۱۱، ۱۱۲، ۱۱۳، ۱۱۴، ۱۱۵، ۱۱۶، ۱۱۷، ۱۱۸، ۱۱۹، ۱۲۰، ۱۲۱، ۱۲۲، ۱۲۳، ۱۲۴، ۱۲۵، ۱۲۶، ۱۲۷، ۱۲۸، ۱۲۹، ۱۳۰، ۱۳۱، ۱۳۲، ۱۳۳، ۱۳۴، ۱۳۵، ۱۳۶، ۱۳۷، ۱۳۸، ۱۳۹، ۱۴۰، ۱۴۱، ۱۴۲، ۱۴۳، ۱۴۴، ۱۴۵، ۱۴۶، ۱۴۷، ۱۴۸، ۱۴۹، ۱۵۰، ۱۵۱، ۱۵۲، ۱۵۳، ۱۵۴، ۱۵۵، ۱۵۶، ۱۵۷، ۱۵۸، ۱۵۹، ۱۶۰، ۱۶۱، ۱۶۲، ۱۶۳، ۱۶۴، ۱۶۵، ۱۶۶، ۱۶۷، ۱۶۸، ۱۶۹، ۱۷۰، ۱۷۱، ۱۷۲، ۱۷۳، ۱۷۴، ۱۷۵، ۱۷۶، ۱۷۷، ۱۷۸، ۱۷۹، ۱۸۰، ۱۸۱، ۱۸۲، ۱۸۳، ۱۸۴، ۱۸۵، ۱۸۶، ۱۸۷، ۱۸۸، ۱۸۹، ۱۹۰، ۱۹۱، ۱۹۲، ۱۹۳، ۱۹۴، ۱۹۵، ۱۹۶، ۱۹۷، ۱۹۸، ۱۹۹، ۲۰۰، ۲۰۱، ۲۰۲، ۲۰۳، ۲۰۴، ۲۰۵، ۲۰۶، ۲۰۷، ۲۰۸، ۲۰۹، ۲۱۰، ۲۱۱، ۲۱۲، ۲۱۳، ۲۱۴، ۲۱۵، ۲۱۶، ۲۱۷، ۲۱۸، ۲۱۹، ۲۲۰، ۲۲۱، ۲۲۲، ۲۲۳، ۲۲۴، ۲۲۵، ۲۲۶، ۲۲۷، ۲۲۸، ۲۲۹، ۲۳۰، ۲۳۱، ۲۳۲، ۲۳۳، ۲۳۴، ۲۳۵، ۲۳۶، ۲۳۷، ۲۳۸، ۲۳۹، ۲۴۰، ۲۴۱، ۲۴۲، ۲۴۳، ۲۴۴، ۲۴۵، ۲۴۶، ۲۴۷، ۲۴۸، ۲۴۹، ۲۵۰، ۲۵۱، ۲۵۲، ۲۵۳، ۲۵۴، ۲۵۵، ۲۵۶، ۲۵۷، ۲۵۸، ۲۵۹، ۲۶۰، ۲۶۱، ۲۶۲، ۲۶۳، ۲۶۴، ۲۶۵، ۲۶۶، ۲۶۷، ۲۶۸، ۲۶۹، ۲۷۰، ۲۷۱، ۲۷۲، ۲۷۳، ۲۷۴، ۲۷۵، ۲۷۶، ۲۷۷، ۲۷۸، ۲۷۹، ۲۸۰، ۲۸۱، ۲۸۲، ۲۸۳، ۲۸۴، ۲۸۵، ۲۸۶، ۲۸۷، ۲۸۸، ۲۸۹، ۲۹۰، ۲۹۱، ۲۹۲، ۲۹۳، ۲۹۴، ۲۹۵، ۲۹۶، ۲۹۷، ۲۹۸، ۲۹۹، ۳۰۰، ۳۰۱، ۳۰۲، ۳۰۳، ۳۰۴، ۳۰۵، ۳۰۶، ۳۰۷، ۳۰۸، ۳۰۹، ۳۱۰، ۳۱۱، ۳۱۲، ۳۱۳، ۳۱۴، ۳۱۵، ۳۱۶، ۳۱۷، ۳۱۸، ۳۱۹، ۳۲۰، ۳۲۱، ۳۲۲، ۳۲۳، ۳۲۴، ۳۲۵، ۳۲۶، ۳۲۷، ۳۲۸، ۳۲۹، ۳۳۰، ۳۳۱، ۳۳۲، ۳۳۳، ۳۳۴، ۳۳۵، ۳۳۶، ۳۳۷، ۳۳۸، ۳۳۹، ۳۴۰، ۳۴۱، ۳۴۲، ۳۴۳، ۳۴۴، ۳۴۵، ۳۴۶، ۳۴۷، ۳۴۸، ۳۴۹، ۳۵۰، ۳۵۱، ۳۵۲، ۳۵۳، ۳۵۴، ۳۵۵، ۳۵۶، ۳۵۷، ۳۵۸، ۳۵۹، ۳۶۰، ۳۶۱، ۳۶۲، ۳۶۳، ۳۶۴، ۳۶۵، ۳۶۶، ۳۶۷، ۳۶۸، ۳۶۹، ۳۷۰، ۳۷۱، ۳۷۲، ۳۷۳، ۳۷۴، ۳۷۵، ۳۷۶، ۳۷۷، ۳۷۸، ۳۷۹، ۳۸۰، ۳۸۱، ۳۸۲، ۳۸۳، ۳۸۴، ۳۸۵، ۳۸۶، ۳۸۷، ۳۸۸، ۳۸۹، ۳۹۰، ۳۹۱، ۳۹۲، ۳۹۳، ۳۹۴، ۳۹۵، ۳۹۶، ۳۹۷، ۳۹۸، ۳۹۹، ۴۰۰، ۴۰۱، ۴۰۲، ۴۰۳، ۴۰۴، ۴۰۵، ۴۰۶، ۴۰۷، ۴۰۸، ۴۰۹، ۴۱۰، ۴۱۱، ۴۱۲، ۴۱۳، ۴۱۴، ۴۱۵، ۴۱۶، ۴۱۷، ۴۱۸، ۴۱۹، ۴۲۰، ۴۲۱، ۴۲۲، ۴۲۳، ۴۲۴، ۴۲۵، ۴۲۶، ۴۲۷، ۴۲۸، ۴۲۹، ۴۳۰، ۴۳۱، ۴۳۲، ۴۳۳، ۴۳۴، ۴۳۵، ۴۳۶، ۴۳۷، ۴۳۸، ۴۳۹، ۴۴۰، ۴۴۱، ۴۴۲، ۴۴۳، ۴۴۴، ۴۴۵، ۴۴۶، ۴۴۷، ۴۴۸، ۴۴۹، ۴۵۰، ۴۵۱، ۴۵۲، ۴۵۳، ۴۵۴، ۴۵۵، ۴۵۶، ۴۵۷، ۴۵۸، ۴۵۹، ۴۶۰، ۴۶۱، ۴۶۲، ۴۶۳، ۴۶۴، ۴۶۵، ۴۶۶، ۴۶۷، ۴۶۸، ۴۶۹، ۴۷۰، ۴۷۱، ۴۷۲، ۴۷۳، ۴۷۴، ۴۷۵، ۴۷۶، ۴۷۷، ۴۷۸، ۴۷۹، ۴۸۰، ۴۸۱، ۴۸۲، ۴۸۳، ۴۸۴، ۴۸۵، ۴۸۶، ۴۸۷، ۴۸۸، ۴۸۹، ۴۹۰، ۴۹۱، ۴۹۲، ۴۹۳، ۴۹۴، ۴۹۵، ۴۹۶، ۴۹۷، ۴۹۸، ۴۹۹، ۵۰۰، ۵۰۱، ۵۰۲، ۵۰۳، ۵۰۴، ۵۰۵، ۵۰۶، ۵۰۷، ۵۰۸، ۵۰۹، ۵۱۰، ۵۱۱، ۵۱۲، ۵۱۳، ۵۱۴، ۵۱۵، ۵۱۶، ۵۱۷، ۵۱۸، ۵۱۹، ۵۲۰، ۵۲۱، ۵۲۲، ۵۲۳، ۵۲۴، ۵۲۵، ۵۲۶، ۵۲۷، ۵۲۸، ۵۲۹، ۵۳۰، ۵۳۱، ۵۳۲، ۵۳۳، ۵۳۴، ۵۳۵، ۵۳۶، ۵۳۷، ۵۳۸، ۵۳۹، ۵۴۰، ۵۴۱، ۵۴۲، ۵۴۳، ۵۴۴، ۵۴۵، ۵۴۶، ۵۴۷، ۵۴۸، ۵۴۹، ۵۵۰، ۵۵۱، ۵۵۲، ۵۵۳، ۵۵۴، ۵۵۵، ۵۵۶، ۵۵۷، ۵۵۸، ۵۵۹، ۵۶۰، ۵۶۱، ۵۶۲، ۵۶۳، ۵۶۴، ۵۶۵، ۵۶۶، ۵۶۷، ۵۶۸، ۵۶۹، ۵۷۰، ۵۷۱، ۵۷۲، ۵۷۳، ۵۷۴، ۵۷۵، ۵۷۶، ۵۷۷، ۵۷۸، ۵۷۹، ۵۸۰، ۵۸۱، ۵۸۲، ۵۸۳، ۵۸۴، ۵۸۵، ۵۸۶، ۵۸۷، ۵۸۸، ۵۸۹، ۵۹۰، ۵۹۱، ۵۹۲، ۵۹۳، ۵۹۴، ۵۹۵، ۵۹۶، ۵۹۷، ۵۹۸، ۵۹۹، ۶۰۰، ۶۰۱، ۶۰۲، ۶۰۳، ۶۰۴، ۶۰۵، ۶۰۶، ۶۰۷، ۶۰۸، ۶۰۹، ۶۱۰، ۶۱۱، ۶۱۲، ۶۱۳، ۶۱۴، ۶۱۵، ۶۱۶، ۶۱۷، ۶۱۸، ۶۱۹، ۶۲۰، ۶۲۱، ۶۲۲، ۶۲۳، ۶۲۴، ۶۲۵، ۶۲۶، ۶۲۷، ۶۲۸، ۶۲۹، ۶۳۰، ۶۳۱، ۶۳۲، ۶۳۳، ۶۳۴، ۶۳۵، ۶۳۶، ۶۳۷، ۶۳۸، ۶۳۹، ۶۴۰، ۶۴۱، ۶۴۲، ۶۴۳، ۶۴۴، ۶۴۵، ۶۴۶، ۶۴۷، ۶۴۸، ۶۴۹، ۶۵۰، ۶۵۱، ۶۵۲، ۶۵۳، ۶۵۴، ۶۵۵، ۶۵۶، ۶۵۷، ۶۵۸، ۶۵۹، ۶۶۰، ۶۶۱، ۶۶۲، ۶۶۳، ۶۶۴، ۶۶۵، ۶۶۶، ۶۶۷، ۶۶۸، ۶۶۹، ۶۷۰، ۶۷۱، ۶۷۲، ۶۷۳، ۶۷۴، ۶۷۵، ۶۷۶، ۶۷۷، ۶۷۸، ۶۷۹، ۶۸۰، ۶۸۱، ۶۸۲، ۶۸۳، ۶۸۴، ۶۸۵، ۶۸۶، ۶۸۷، ۶۸۸، ۶۸۹، ۶۹۰، ۶۹۱، ۶۹۲، ۶۹۳، ۶۹۴، ۶۹۵، ۶۹۶، ۶۹۷، ۶۹۸، ۶۹۹، ۷۰۰، ۷۰۱، ۷۰۲، ۷۰۳، ۷۰۴، ۷۰۵، ۷۰۶، ۷۰۷، ۷۰۸، ۷۰۹، ۷۱۰، ۷۱۱، ۷۱۲، ۷۱۳، ۷۱۴، ۷۱۵، ۷۱۶، ۷۱۷، ۷۱۸، ۷۱۹، ۷۲۰، ۷۲۱، ۷۲۲، ۷۲۳، ۷۲۴، ۷۲۵، ۷۲۶، ۷۲۷، ۷۲۸، ۷۲۹، ۷۳۰، ۷۳۱، ۷۳۲، ۷۳۳، ۷۳۴، ۷۳۵، ۷۳۶، ۷۳۷، ۷۳۸، ۷۳۹، ۷۴۰، ۷۴۱، ۷۴۲، ۷۴۳، ۷۴۴، ۷۴۵، ۷۴۶، ۷۴۷، ۷۴۸، ۷۴۹، ۷۵۰، ۷۵۱، ۷۵۲، ۷۵۳، ۷۵۴، ۷۵۵، ۷۵۶، ۷۵۷، ۷۵۸، ۷۵۹، ۷۶۰، ۷۶۱، ۷۶۲، ۷۶۳، ۷۶۴، ۷۶۵، ۷۶۶، ۷۶۷، ۷۶۸، ۷۶۹، ۷۷۰، ۷۷۱، ۷۷۲، ۷۷۳، ۷۷۴، ۷۷۵، ۷۷۶، ۷۷۷، ۷۷۸، ۷۷۹، ۷۸۰، ۷۸۱، ۷۸۲، ۷۸۳، ۷۸۴، ۷۸۵، ۷۸۶، ۷۸۷، ۷۸۸، ۷۸۹، ۷۹۰، ۷۹۱، ۷۹۲، ۷۹۳، ۷۹۴، ۷۹۵، ۷۹۶، ۷۹۷، ۷۹۸، ۷۹۹، ۸۰۰، ۸۰۱، ۸۰۲، ۸۰۳، ۸۰۴، ۸۰۵، ۸۰۶، ۸۰۷، ۸۰۸، ۸۰۹، ۸۱۰، ۸۱۱، ۸۱۲، ۸۱۳، ۸۱۴، ۸۱۵، ۸۱۶، ۸۱۷، ۸۱۸، ۸۱۹، ۸۲۰، ۸۲۱، ۸۲۲، ۸۲۳، ۸۲۴، ۸۲۵، ۸۲۶، ۸۲۷، ۸۲۸، ۸۲۹، ۸۳۰، ۸۳۱، ۸۳۲، ۸۳۳، ۸۳۴، ۸۳۵، ۸۳۶، ۸۳۷، ۸۳۸، ۸۳۹، ۸۴۰، ۸۴۱، ۸۴۲، ۸۴۳، ۸۴۴، ۸۴۵، ۸۴۶، ۸۴۷، ۸۴۸، ۸۴۹، ۸۵۰، ۸۵۱، ۸۵۲، ۸۵۳، ۸۵۴، ۸۵۵، ۸۵۶، ۸۵۷، ۸۵۸، ۸۵۹، ۸۶۰، ۸۶۱، ۸۶۲، ۸۶۳، ۸۶۴، ۸۶۵، ۸۶۶، ۸۶۷، ۸۶۸، ۸۶۹، ۸۷۰، ۸۷۱، ۸۷۲، ۸۷۳، ۸۷۴، ۸۷۵، ۸۷۶، ۸۷۷، ۸۷۸، ۸۷۹، ۸۸۰، ۸۸۱، ۸۸۲، ۸۸۳، ۸۸۴، ۸۸۵، ۸۸۶، ۸۸۷، ۸۸۸، ۸۸۹، ۸۹۰، ۸۹۱، ۸۹۲، ۸۹۳، ۸۹۴، ۸۹۵، ۸۹۶، ۸۹۷، ۸۹۸، ۸۹۹، ۹۰۰، ۹۰۱، ۹۰۲، ۹۰۳، ۹۰۴، ۹۰۵، ۹۰۶، ۹۰۷، ۹۰۸، ۹۰۹، ۹۱۰، ۹۱۱، ۹۱۲، ۹۱۳، ۹۱۴، ۹۱۵، ۹۱۶، ۹۱۷، ۹۱۸، ۹۱۹، ۹۲۰، ۹۲۱، ۹۲۲، ۹۲۳، ۹۲۴، ۹۲۵، ۹۲۶، ۹۲۷، ۹۲۸، ۹۲۹، ۹۳۰، ۹۳۱، ۹۳۲، ۹۳۳، ۹۳۴، ۹۳۵، ۹۳۶، ۹۳۷، ۹۳۸، ۹۳۹، ۹۴۰، ۹۴۱، ۹۴۲، ۹۴۳، ۹۴۴، ۹۴۵، ۹۴۶، ۹۴۷، ۹۴۸، ۹۴۹، ۹۵۰، ۹۵۱، ۹۵۲، ۹۵۳، ۹۵۴، ۹۵۵، ۹۵۶، ۹۵۷، ۹۵۸، ۹۵۹، ۹۶۰، ۹۶۱، ۹۶۲، ۹۶۳، ۹۶۴، ۹۶۵، ۹۶۶، ۹۶۷، ۹۶۸، ۹۶۹، ۹۷۰، ۹۷۱، ۹۷۲، ۹۷۳، ۹۷۴، ۹۷۵، ۹۷۶، ۹۷۷، ۹۷۸، ۹۷۹، ۹۸۰، ۹۸۱، ۹۸۲، ۹۸۳، ۹۸۴، ۹۸۵، ۹۸۶، ۹۸۷، ۹۸۸، ۹۸۹، ۹۹۰، ۹۹۱، ۹۹۲، ۹۹۳، ۹۹۴، ۹۹۵، ۹۹۶، ۹۹۷، ۹۹۸، ۹۹۹، ۱۰۰۰، ۱۰۰۱، ۱۰۰۲، ۱۰۰۳، ۱۰۰۴، ۱۰۰۵، ۱۰۰۶، ۱۰۰۷، ۱۰۰۸، ۱۰۰۹، ۱۰۱۰، ۱۰۱۱، ۱۰۱۲، ۱۰۱۳، ۱۰۱۴، ۱۰۱۵، ۱۰۱۶، ۱۰۱۷، ۱۰۱۸، ۱۰۱۹، ۱۰۲۰، ۱۰۲۱، ۱۰۲۲، ۱۰۲۳، ۱۰۲۴، ۱۰۲۵، ۱۰۲۶، ۱۰۲۷، ۱۰۲۸، ۱۰۲۹، ۱۰۳۰، ۱۰۳۱، ۱۰۳۲، ۱۰۳۳، ۱۰۳۴، ۱۰۳۵، ۱۰۳۶، ۱۰۳۷، ۱۰۳۸، ۱۰۳۹، ۱۰۴۰، ۱۰۴۱، ۱۰۴۲، ۱۰۴۳، ۱۰۴۴، ۱۰۴۵، ۱۰۴۶، ۱۰۴۷، ۱۰۴۸، ۱۰۴۹، ۱۰۵۰، ۱۰۵۱، ۱۰۵۲، ۱۰۵۳، ۱۰۵۴، ۱۰۵۵، ۱۰۵۶، ۱۰۵۷، ۱۰۵۸، ۱۰۵۹، ۱۰۶۰، ۱۰۶۱، ۱۰۶۲، ۱۰۶۳، ۱۰۶۴، ۱۰۶۵، ۱۰۶۶، ۱۰۶۷، ۱۰۶۸، ۱۰۶۹، ۱۰۷۰، ۱۰۷۱، ۱۰۷۲، ۱۰۷۳، ۱۰۷۴، ۱۰۷۵، ۱۰۷۶، ۱۰۷۷، ۱۰۷۸، ۱۰۷۹، ۱۰۸۰، ۱۰۸۱، ۱۰۸۲، ۱۰۸۳، ۱۰۸۴، ۱۰۸۵، ۱۰۸۶، ۱۰۸۷، ۱۰۸۸، ۱۰۸۹، ۱۰۹۰، ۱۰۹۱، ۱۰۹۲، ۱۰۹۳، ۱۰۹۴، ۱۰۹۵، ۱۰۹۶، ۱۰۹۷، ۱۰۹۸، ۱۰۹۹، ۱۱۰۰، ۱۱۰۱، ۱۱۰۲، ۱۱۰۳، ۱۱۰۴، ۱۱۰۵، ۱۱۰۶، ۱۱۰۷، ۱۱۰۸، ۱۱۰۹، ۱۱۱۰، ۱۱۱۱، ۱۱۱۲، ۱۱۱۳، ۱۱۱۴، ۱۱۱۵، ۱۱۱۶، ۱۱۱۷، ۱۱۱۸، ۱۱۱۹، ۱۱۲۰، ۱۱۲۱، ۱۱۲۲، ۱۱۲۳، ۱۱۲۴، ۱۱۲۵، ۱۱۲۶، ۱۱۲۷، ۱۱۲۸، ۱۱۲۹، ۱۱۳۰، ۱۱۳۱، ۱۱۳۲، ۱۱۳۳، ۱۱۳۴، ۱۱۳۵، ۱۱۳۶، ۱۱۳۷، ۱۱۳۸، ۱۱۳۹، ۱۱۴۰، ۱۱۴۱، ۱۱۴۲، ۱۱۴۳، ۱۱۴۴، ۱۱۴۵، ۱۱۴۶، ۱۱۴۷، ۱۱۴۸، ۱۱۴۹، ۱۱۵۰، ۱۱۵۱، ۱۱۵۲، ۱۱۵۳، ۱۱۵۴، ۱۱۵۵، ۱۱۵۶، ۱۱۵۷، ۱۱۵۸، ۱۱۵۹، ۱۱۶۰، ۱۱۶۱، ۱۱۶۲، ۱۱۶۳، ۱۱۶۴، ۱۱۶۵، ۱۱۶۶، ۱۱۶۷، ۱۱۶۸، ۱۱۶۹، ۱۱۷۰، ۱۱۷۱، ۱۱۷۲، ۱۱۷۳، ۱۱۷۴، ۱۱۷۵، ۱۱۷۶، ۱۱۷۷، ۱۱۷۸، ۱۱۷۹، ۱۱۸۰، ۱۱۸۱، ۱۱۸۲، ۱۱۸۳، ۱۱۸۴، ۱۱۸۵، ۱۱۸۶، ۱۱۸۷، ۱۱۸۸، ۱۱۸۹، ۱۱۹۰، ۱۱۹۱، ۱۱۹۲، ۱۱۹۳، ۱۱۹۴، ۱۱۹۵، ۱۱۹۶، ۱۱۹۷، ۱۱۹۸، ۱۱۹۹، ۱۲۰۰، ۱۲۰۱، ۱۲۰۲، ۱۲۰۳، ۱۲۰۴، ۱۲۰۵، ۱۲۰۶، ۱۲۰۷، ۱۲۰۸، ۱۲۰۹، ۱۲۱۰، ۱۲۱۱، ۱۲۱۲، ۱۲۱۳، ۱۲۱۴، ۱۲۱۵، ۱۲۱۶، ۱۲۱۷، ۱۲۱۸، ۱۲۱۹، ۱۲۲۰، ۱۲۲۱، ۱۲۲۲، ۱۲۲۳، ۱۲۲۴، ۱۲۲۵، ۱۲۲۶، ۱۲۲۷، ۱۲۲۸، ۱۲۲۹، ۱۲۳۰، ۱۲۳۱، ۱۲۳۲، ۱۲۳۳، ۱۲۳۴، ۱۲۳۵، ۱۲۳۶، ۱۲۳۷، ۱۲۳۸، ۱۲۳۹، ۱۲۴۰، ۱۲۴۱، ۱۲۴۲، ۱۲۴۳، ۱۲۴۴، ۱۲۴۵، ۱۲۴۶، ۱۲۴۷، ۱۲۴۸، ۱۲۴۹، ۱۲۵۰، ۱۲۵۱، ۱۲۵۲، ۱۲۵۳، ۱۲۵۴، ۱۲۵۵، ۱۲۵۶، ۱۲۵۷، ۱۲۵۸، ۱۲۵۹، ۱۲۶۰، ۱۲۶۱، ۱۲۶۲، ۱۲۶۳، ۱۲۶۴، ۱۲۶۵، ۱۲۶۶، ۱۲۶۷، ۱۲۶۸، ۱۲۶۹، ۱۲۷۰، ۱۲۷۱، ۱۲۷۲، ۱۲۷۳، ۱۲۷۴، ۱۲۷۵، ۱۲۷۶، ۱۲۷۷، ۱۲۷۸، ۱۲۷۹، ۱۲۸۰، ۱۲۸۱، ۱۲۸۲، ۱۲۸۳، ۱۲۸۴، ۱۲۸۵، ۱۲۸۶، ۱۲۸۷، ۱۲۸۸، ۱۲۸۹، ۱۲۹۰، ۱۲۹۱، ۱۲۹۲، ۱۲۹۳، ۱۲۹۴، ۱۲۹۵، ۱۲۹۶، ۱۲۹۷، ۱۲۹۸، ۱۲۹۹، ۱۳۰۰، ۱۳۰۱، ۱۳۰۲، ۱۳۰۳، ۱۳۰۴، ۱۳۰۵، ۱۳۰۶، ۱۳۰۷، ۱۳۰۸، ۱۳۰۹، ۱۳۱۰، ۱۳۱۱، ۱۳۱۲، ۱۳۱۳، ۱۳۱۴، ۱۳۱۵، ۱۳۱۶، ۱۳۱۷، ۱۳۱۸، ۱۳۱۹، ۱۳۲۰، ۱۳۲۱، ۱۳۲۲، ۱۳۲۳، ۱۳۲۴، ۱۳۲۵، ۱۳۲۶، ۱۳۲۷، ۱۳۲۸، ۱۳۲۹، ۱۳۳۰، ۱۳۳۱، ۱۳۳۲، ۱۳۳۳، ۱۳۳۴، ۱۳۳۵، ۱۳۳۶، ۱۳۳۷، ۱۳۳۸، ۱۳۳۹، ۱۳۴۰، ۱۳۴۱، ۱۳۴۲، ۱۳۴۳، ۱۳۴۴، ۱۳۴۵، ۱۳۴۶، ۱۳۴۷، ۱۳۴۸، ۱۳۴۹، ۱۳۵۰، ۱۳۵۱، ۱۳۵۲، ۱۳۵۳، ۱۳۵۴، ۱۳۵۵، ۱۳۵۶، ۱۳۵۷، ۱۳۵۸، ۱۳۵۹، ۱۳۶۰، ۱۳۶۱، ۱۳۶۲، ۱۳۶۳، ۱۳۶۴، ۱۳۶۵، ۱۳۶۶، ۱۳۶۷، ۱۳۶۸، ۱۳۶۹، ۱۳۷۰، ۱۳۷۱، ۱۳۷۲، ۱۳۷۳، ۱۳۷۴، ۱۳۷۵، ۱۳۷۶، ۱۳۷۷، ۱۳۷۸، ۱۳۷۹، ۱۳۸۰، ۱۳۸۱، ۱۳۸۲، ۱۳۸۳، ۱۳۸۴، ۱۳۸۵، ۱۳۸۶، ۱۳۸۷، ۱۳۸۸، ۱۳۸۹، ۱۳۹۰، ۱۳۹۱، ۱۳۹۲، ۱۳۹۳، ۱۳۹۴، ۱۳۹۵، ۱۳۹۶، ۱۳۹۷، ۱۳۹۸، ۱۳۹۹، ۱۴۰۰، ۱۴۰۱، ۱۴۰۲، ۱۴۰۳، ۱۴۰۴، ۱۴۰۵، ۱۴۰۶، ۱۴۰۷، ۱۴۰۸، ۱۴۰۹، ۱۴۱۰، ۱۴۱۱، ۱۴۱۲، ۱۴۱۳، ۱۴۱۴، ۱۴۱۵، ۱۴۱۶، ۱۴۱۷، ۱۴۱۸، ۱۴۱۹، ۱۴۲۰، ۱۴۲۱، ۱۴۲۲، ۱۴۲۳، ۱۴۲۴، ۱۴۲۵، ۱۴۲۶، ۱۴۲۷، ۱۴۲۸، ۱۴۲۹، ۱

سناتھانہ کا لوں سے جو میں نے آہ وہ آنکھوں سے مجھ کو دکھاتے ہیں آپ

مجھے یاد وہ دلاتے ہیں آپ کہ جو یاد ہے سب بھلاتے ہیں آپ

لڑاتے ہیں غمروں سے محفل میں آنکھ جو دیکھو تو آنکھیں دکھاتے ہیں آپ
اور یہ اشعار بھی خوب ہیں

منظر لیں ہوں اُس کھینچنے کا جیسے بلبل گل کو دیکھے ہے

مجھ کو منظر بھی بھول لینا؟ یا یونہی میرے جی کو دیکھے ہے؟

کب یہ نگین کسی کو دیکھے ہے جس کو دیکھے تھی کو دیکھے ہے
رب رعایت لفظی

حضرت نگین کے کلام میں رعایت لفظی بھی پائی جاتی ہے۔ مثلاً یہ اشعار ملاحظہ ہوں:-
جو طالبِ مطلب نہ مطلب کو کرے رد لاکھ آزادا سے کہتے ہیں کلامہٴ دو لاکھ

سراں کا دو عالم سے گزرے ہے پیار جو اک بار نیرے قدم دیکھتے ہیں

نگین اب عقید نہیں بے رنگ و رنگ کا بے رنگ کو کہے ہے وہ اے یا رنگ

تیری ترکِ چشم سے اے ترکِ چشم مانگتے ہیں ترک تو راں الھیظ

پہروں آئینہ رکھ کے سامنے وہ ہنس ہنس اپنی ہنسی کو دیکھتے ہیں

(ج) اخلاقیات

حضرت غمگین کی غزلوں میں اخلاقی اشعار بکثرت ملتے ہیں اور حقیقت بھی یہی ہے کہ سہ
گڑبستر میں نہیں تعمیر خودی کا چوہدر وائے صورت گری و شاعری دانائے دسر دہوا
غمگین جو بیٹھے اس کے در پر وہ اس کو نہ در بدر کرے گا

ہے حقارت اسی کی وہ اسے دل سمجھے جو کوئی دوسرے کو حقیر

نشہ سے اوس کے جو انو بہت رہو پیشاں کسی نشہ کو نہیں ہے شباب سے نسبت

دھیان جن کا ہے، اس کو مرادھیان نہیں اور کا در دہنوں جس کو، وہ انسان نہیں
کسی کے عیب پر لے دل کبھی نہ رکھو نظر کہ اعتراض ہے صنعت پر اس کی حد سیوب

(د) تصوف

حضرت غمگین کی زندگی اور شاعری پر یہ رنگ یا لکل غالب تھا۔ دیوانِ رباعیات تو خالص اسی
رنگ میں ہے مگر دیوانِ غزلیات میں بکثرت اشعار ملتے ہیں۔ وہ خود کہتے ہیں:-

نہیں بونام حق غمگین کو کچھ یاد پڑھا جو تھا ہوا وہ سب خواب
تصوف کے رنگ میں یہ اشعار قابل ذکر ہیں:-

تیری ہیافت، بقا ہے غمگین واں دخل نہیں فتا بہت کا

رہ گئے ہم ادھوی حیرت میں آنکھ اٹھا کر غرض جہدہ دیکھا

نہ تو بندے نہ کچھ خدا ہیں ہم ہم نہیں جانتے کہ کیا ہیں ہم؟

دوئی دُور کر کے جو ہم دیکھتے ہیں تو سہ ایک دیر و حرم دیکھتے ہیں

یہ کچھ کفر اٹھا ہے دل میں ہائے کہ کعبہ میں بیٹھا صنم دیکھتے ہیں

کسی کو نہیں دیکھتے ہم جہاں میں اسی کو خدا کی قسم دیکھتے ہیں

آخر پھر آ کے اپنے ہی دل میں ملاح سراغ ہم ڈھونڈائے اس کو کہاں سے کہاں تک

(۷) ندرتِ اسلوب

حضرت غمگین کی غزلیات میں نازک خیالی اور ندرتِ اسلوب بھی جگہ جگہ موجود ہے۔ آپ نے
"اغیار کے انکار و تخیل کی گدائی" نہیں بلکہ ع

اس کا اندازِ فکر اپنے زمانے سے جیسا

حضرت غمگین کے یہ اشعار نازک خیالی اور ندرتِ اسلوب کے لحاظ سے اپنی مثال آپ ہیں۔

ہر باں کوئی مرا جزم غم و لدا رہ نہیں خس کا شعلے کے سوا کوئی خریدار نہیں

یہ داغ عشق زہود ورا پنہ سینے سے کہیں مناس ہے کھدا حرت بھی یگنے سے؟

گو سہ بخت ہلا پر سر سہ بیانی ہوں جو بھی دیکھے ہر سو آنکوں سے لگا ہر بجے

دھیان گم جو میں مرا آپ ہر اجا تا ہے آج کل آہ! کچھ اس کا بھی بھے دھیان نہیں

اپنا توہم و لطف سے نکلے ہے آدم
 غمگین کے دماغِ کراس کے عتاب کا!

ایسا ہے اس وجود سے اُس کو جلاسا
 بحرِ عدم میں جیسے فلک ہے حجابِ سا

تو اس کو مت سُرَب کھنا کہ جُبل ہے
 بحرِ تعینات ہے غمگین سُرَبِ سا

ہے جی میں انتظارِ دقتِ صبا بھی دیکھئے
 بیزارِ زندگی سے یہ دل اس قدر کرا جے

رباعیات | اُرْدُو رباعی گو شعراء میں حضرت غمگین کا تیسرا نکاح مقام ہے اعلیٰ امتیاز کوئی معمولی

امتیاز نہیں کیونکہ ہم دیکھتے ہیں کہ رباعی کے تنگ میدان اور پابندیوں کو دیکھ کر بیشتر شعراء نے نہیں ہار دی ہیں

اسی لئے اُنڈو شعراء میں بہت کم رباعی گو شعراء کا پتہ چلتا ہے۔ مثلاً دُور متوسط میں میر تقی میر (متوفی ۱۲۷۹ھ/۱۸۶۳ء)

سودا (متوفی ۱۱۹۵ھ/۱۷۸۱ء) میر انیس (متوفی ۱۲۹۱ھ/۱۸۷۴ء) اور مرزا دبیر (متوفی ۱۲۹۲ھ/۱۸۷۵ء) وغیرہ۔

مشائخ میں حالی (متوفی ۱۲۹۱ھ/۱۸۷۴ء) اکبر (متوفی ۱۲۹۲ھ/۱۸۷۵ء) اور اسماعیل میر تقی (متوفی ۱۲۹۱ھ/۱۸۷۴ء) وغیرہ

اور دو جدید پیدائشیں سائب (ولادت ۱۲۸۸ھ/۱۸۷۱ء) جوش (ولادت ۱۲۸۹ھ/۱۸۷۲ء) آزاد (ولادت ۱۲۸۹ھ/۱۸۷۲ء)

یگانہ (ولادت ۱۲۸۸ھ/۱۸۷۱ء) اور احمد (ولادت ۱۲۸۸ھ/۱۸۷۱ء) وغیرہ۔ سودا، تیسرا، انیس اور دبیر کو بھروسہ

سب نے رباعی گو اپنا مسلک شعری نہیں بنایا بلکہ تجدید مذاق کے لئے رباعی کہیں حضرت غمگین ان

رباعی گو شعراء کے سراپا ہیں جنہوں نے اس صنف کو اپنا مسلک شعری بنایا۔ آپ نے ۱۸۰۰ اور رباعیات

کہی ہیں۔ اس قدر رباعیاں کہی اُرْدُو رباعی گو شعراء کے دیوان میں نہیں۔ میر انیس نے سب سے زیادہ

رباعیاں کہی تھیں اور وہ بھی بقول مشہور مرحوم پانچ سو سے زیادہ نہیں۔ بلاشبہ رباعی کے میدان

۱۲۸۸ھ رام بابو کسینہ۔ ۱۲۸۹ھ اربابہ۔ ۱۲۹۰ھ ۱۲۹۱ھ ۱۲۹۲ھ ۱۲۹۳ھ ۱۲۹۴ھ ۱۲۹۵ھ ۱۲۹۶ھ ۱۲۹۷ھ ۱۲۹۸ھ

۱۲۹۹ھ ڈاکٹر عبدالوحید۔ ۱۳۰۰ھ شاعر احمد علی۔ ۱۳۰۱ھ ۱۳۰۲ھ ۱۳۰۳ھ ۱۳۰۴ھ ۱۳۰۵ھ ۱۳۰۶ھ ۱۳۰۷ھ ۱۳۰۸ھ ۱۳۰۹ھ ۱۳۱۰ھ

۱۳۱۱ھ ۱۳۱۲ھ ۱۳۱۳ھ ۱۳۱۴ھ ۱۳۱۵ھ ۱۳۱۶ھ ۱۳۱۷ھ ۱۳۱۸ھ ۱۳۱۹ھ ۱۳۲۰ھ

میں حضرت غلگین ہی شہسوار ہیں۔ آپ کی مثال اردو ادب میں موجود نہیں ہے
بے مثال کی ہے مثال وہ حسن خوبی یا راجا جواب کہاں

ایجاز و اختصار، سماجیت و معنویت، سب کچھ آپ کی رباہیات میں موجود ہے۔ آپ نے بحرِ معانی
کو کونے میں سمودیا ہے۔ خود تحریر فرماتے ہیں:

عارف کرے کس طرح نہ ہر ایک کو پسند غلگین میں رباہیات تری جو چند
ذائقے میں کیا ہے ہر کو پو شیدہ دریا کو کیا ہے کوزے میں بند

اس حقیقت کا اندازہ شرح دیوان رباہیات مرآت الحقیقت (۱۹۵۷ء) کے مطالعے سے ہوتا ہے
دو رباعیوں کی شرح بطور نمونہ از خوار و پیش کی جاتی ہے۔

(۱) ایک عمر ہی ہے میری اللہ کی جنگ دنیا میں راہِ شکست سوسو (زنگ
غلگین مغلوب اب ہوا ہوں ایسا نے فوج رہی نہ میں نہ وہ نام و تنگ
ز باہمی مذکور کی شرح میں حضرت غلگین تحریر فرماتے ہیں:-

بدان کہ ہر وقت کہ تو باحق سبحانہ تعالیٰ اطمینان خواہی کر دو تو بہ خواہی نمود و پشیمانی از گناہان
خواہی آہد و طبع شریعت و طریقت نبوی علیہ السلام خواہی شد و محبت خدا در تو پیدا
خواہد آمد در جمع یہ جان و دل بطرف خدا خواہی شد و محبت و بندگی و مراقبہ قیام خواہی نمود
آں وقت با تو ادب سبحانہ جل شانہ جنگ عظیم واقع خواہد شد و ہنگام گیر و دلا گرم خواہد گردید زیر آگ
تو آں وقت سلطان ظلم خودی خود خواہی بود و ہمراہ تو لشکر عظیم تعینات و خطرات و دیگر صعفائے
ظاہری و باطنی خواہد بود و مدت باہیں جنگ خواہد ماند و اکثر غلبہ و فتح ترا خواہد شد و کائنات غلبہ و فتح
فلکست است۔ پس ترا باید کہ بہ خدمت صاحب نسبت جہنمی خود را رسانی کہ تا ترازوی تمام
شکست حاصل آید کہ آن فتح الباب است پس بعد چہ نسبت کہ تو شکست ناکش خواہد خورد و ہمراہ لشکر
تعینات و خطرات بر باد خواہی یافت و بر سلطنت تو زوال خواہد افتاد و سلطان ظلم تو کشتہ خواہد
شد پس خودی تو نہ خواہد ماند پس بعد شکست ایسا جنگ و صلح بر تو خواہد گذشتہ و تو نہ خواہی ماند

چونکہ تو نے خواہی ماندہ اصل خود خواہی رسید۔

(ب) دے تجھے کس طرح وہ دکھ لائی جو تیرے چشم کی ہو بیستانی
کس طرح عقل میں وہ آئے تیری ہو تیری جو کہ عقل و دانائی
اس زبانی کی شرح کرتے ہوئے تحریر فرماتے ہیں:-

پال کر شاہدہ عبادت است از شاہدہ انوار و الہی حال است کہ کے ذات بے کیفیت
را شاہدہ کند تجلی ذاتی کا لبرق می گذرد و آثار و فنا و نیستی دے خودی است این چند سے
باقی می ماند بے رہے ہیں رسول صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم فرمودہ "مَا حَوَّضَاكَ حَتَّىٰ مَعْرِضًا تَبْكُ"
و حق تعالیٰ فرماید کہ لَنْ يَكْفُرَكَ إِلَّا يُعَاذُ وَهُوَ يُكَفِّرُكَ إِلَّا نُصْرًا۔ ترجمہ۔ وہ تو باہند
اور چشمہا دادہ درمی یابد چشمہا را۔

مندرجہ بالا دونوں مثالوں سے واضح ہو گیا کہ حضرت علیؑ کی ربا عبادت کے بارے میں وہ غلطی صحیح ہے کہ
ذہن سے یہ کیا ہے ہر کو پریشیدہ دریا کو کیا ہے کہ ذہن سے یہ بند
حضرت علیؑ کی ربا عبادت کا مطالعہ کیا جائے تو اس میں مقصودانہ عقیدہ، اخلاق، طنز و اور
خرابہ ہر قسم کے مضامین ملتے ہیں۔

مقصودانہ رنگ کی ربا عبادت ملاحظہ ہوں:-

علیؑ سب حمد ہو کر سے جو کہ کلام ہے حمد خیال جو تجھے آئے مدام
سب حمد ہے جو کہ دید میں آئے تیرے ہے حمد صدا جو سب میں آئے دوام

بے فائدہ کہ اس کی تو گفت و شنید جس کا زمشاہدہ نہ جس کی ہو دید
توحید پر اہمیت رکھنا کیجی بس اس کے سوا نہیں ہے علیؑ توحید

۱، شاہ علیؑ: مراتب الحقیقت (صفحہ ۷۷) نقلی ص ۳۷۷ سے ایضاً ص ۳۷۷

شکل ہے لانا صبرِ حسد پر ایمان میں رکن بتاؤں جن میں سب ہوں ارکان
وہ یہ ہے کہ خودی نہ ہوے لہٰذا غمگین بن اس کے نہ ہوگی تیسری شکل انسان

دور دینی نہ خرقہ کہن ہے غمگین اظلاس نہ نہ ہونے محن ہے غمگین
بیداری شب ہر کچھ نہ ہے صوم دوام خلوت لیکن در انجمن ہے غمگین

رکھ بھی اعتقاد گر ہے دانا اور دی ہے خدا نے تجھ کو چشم بینا
میں ساری صفات کابل انسان میں مگر غمگین ایک نہیں وجوب اور استغنا

تشنیص مجھے کچھ نہ ہوا اپنا معراج جو درد کا میں اپنے کروں کوئی علاج
ہو جانا فنا مشاہدے میں اُس کے غمگین انسان کی ہے یہی معراج

غمگین باوصف نفس خود ہے نفاش نقاش کو نقش کی ہمیشہ ہے تلاش
حیرت میں خوش رہو، شہلِ تصور پہنایا ہیں راز یہ جو کہتا ہے فاش

ہر چند کہ بلائے ناگہانی ہے موت ایک نہ ایک روز آتی ہے موت
مرنے سے مگر پہلے مرے جو غمگین والہ اس کی زندگانی ہے موت

اپنے کو نہ دیکھے جو فنا ہے وہ شخص ہو دید میں اس کی جو بقا ہے وہ شخص
جس کا عدم وجود ہو غمگین ایک تو جان اسے یقین خدا ہے وہ شخص